

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžr/129/2013
Identifikačné číslo spisu: 1011201292
Dátum vydania rozhodnutia: 30.10.2014
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2014:1011201292.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Ing. JUDr. Miroslava Gavaleca, PhD. a z členov Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: M., I., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Ivan Syrový, s.r.o., Sartorisova 10, Bratislava, proti žalovanému: Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, Chlumeckého 2, P.O.Box 57, Bratislava, za účasti Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, Štúrova 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PO-4553/2011/Ja zo dňa 1.7.2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S/135/2011-47 zo 15.4.2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. apríla 2013 č. k. 3S/135/2011-47 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I. Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PO-4553/2011/Ja zo dňa 1.7.2011 o zamietnutí odvolania žalobcu a zmene rozhodnutia Katastrálneho úradu v Nitre č. Upo 2/2011-4/Fi zo dňa 29.4.2011 tak, že Katastrálny úrad v Nitre podľa §27 ods. 1 v spojitosti s §26 ods. 6 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov a §69 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov protestu prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Zámky sp. zn. Pd 35/11-4 zo dňa 10.3.2011 vyhovel, rozhodnutie Správy katastra Šaľa č. V 1955/2009 zo dňa 29.1.2010 o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe manželskej dohody o zúžení rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva manželov spísanej vo forme notárskej zápisnice zo dňa 5.10.2009 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na to, že ustanovenie §143a Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) odstránilo rigoróznosť dovtedajšej úpravy a umožnilo, aby si manželia svoje vzájomné majetkové vzťahy upravili zmluvne odlišne od zákonnej úpravy. Takejto dohode však nemožno priznať retroaktívne právne účinky s ohľadom na princíp právnej stability a istoty v právnom štáte, ako aj s ohľadom na požiadavku istoty tretích osôb (napr. veriteľov), pretože vyňatím z bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) sa majetok stáva predmetom voľnej dispozície jedného z manželov. BSM podľa názoru súdu prvého stupňa nemožno považovať za vnútornú záležitosť manželov, ale za právny inštitút, ktorý sa dotýka aj iných (fyzických a právnických osôb) a má svoje právne dôsledky v rôznych sférach života spoločnosti a na právne vzťahy, ktoré v nich vznikajú.

Krajský súd konštatoval, že podmienky, ktoré musia byť splnené pri uzavretí takýchto dohôd sú, že takáto dohoda môže byť uzavretá len medzi manželmi, počas trvania manželstva a do budúcnosti, teda nemôže sa vzťahovať na majetok, ktorý bol nadobudnutý pred uzavretím tejto dohody. Podľa názoru súdu nemožno dohodou uzavretou podľa §143a OZ meniť už existujúce vlastnícke vzťahy, lebo takýto výklad uvedeného zákonného ustanovenia by bol v priamom rozpore s jeho znením. Dohoda manželov o rozšírení alebo zúžení zákonného rozsahu BSM nemôže nahradiť zmluvu o zmene vlastníctva (kúpnopredajnú, darovaciu, zámennú zmluvu).

Krajský súd sa preto nestotožnil s názorom žalobcu, najmä s jeho výkladom §143a OZ a §31 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (ďalej len „katastrálny zákon“). Argumentoval, že BSM má iný obsah, než majetkové spoločenstvo, ktoré upravuje právny poriadok v Českej republike, pretože od 1.8.1998 platí v Českej republike novelizované znenie §143 Občianskeho zákonníka a je odlišné od znenia platného v Slovenskej republike. Takisto nebolo možné sa stotožniť s tvrdením, že ustanovenie §149a OZ by bolo možné vzťahovať okrem §143 a §149 aj na § 143a OZ. Takýto extenzívny výklad by podľa krajského súdu priamo odporoval zneniu § 149a OZ a preto ho považoval za neprípustný.

Krajský súd dospel k záveru, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav a z neho vyvodili správny právny názor. Stotožnil sa s názorom žalovaného, že rozsah BSM možno dohodou upravovať len do budúcnosti. Zo znenia §143a OZ totiž vyplynulo, že dohoda podľa tohto ustanovenia môže upravovať len režim nadobúdania vecí do BSM, ale sama o sebe nemôže byť právnym titulom pre zmenu v osobe vlastníka. Z toho je potom zrejmé, že takáto dohoda nepodlieha v zmysle § 4 katastrálneho zákona vkladu do katastra nehnuteľností (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2SŽ-o-KS 93/2006).

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal ho zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného sa zrušuje a vracia na nové konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov za konanie pred krajským súdom i za konanie odvolacie.

Žalobca súdu prvého stupňa vytýkal, že sa nevysporiadal s jeho výkladom predmetného ustanovenia, keď na jednej strane správny orgán poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu SR 1SŽ-o-KS 139/2004, podľa ktorého za dohodu o prevode nehnuteľnosti možno považovať aj dohodu o vyporiadaní BSM, no na druhej strane bez bližšieho odôvodnenia neaplikoval daný režim na dohodu o zúžení rozsahu BSM spísanú formou notárskej zápisnice (keď výsledkom oboch dohôd je zmena vo vlastníckych vzťahoch inak, ako na základe právnej udalosti). Negoval tak znenie §149a OZ. Vyjadril názor, že v OZ sa jedná o chybu, keď v súvislosti s dohodami manželov a ich účinnosťou vkladom do katastra odkazuje na §143 OZ, nakoľko tento o žiadnych dohodách nepojednáva. Preto bolo podľa žalobcu zrejme nesprávne tvrdenie žalovaného, že dohoda o zúžení rozsahu BSM nie je dohodou o prevode nehnuteľností (ak by nebola, tak by jej účinky museli byť príslušnou správou katastra len deklarované na základe záznamových listín, čo ale nie je pravda). V prípade akceptovania výkladu, že aj dohody podľa

ustanovenia §143a OZ spadajú pod režim zmlúv o prevode nehnuteľností správa katastra nebola oprávnená posudzovať hmotnoprávne podmienky zmluvy, nakoľko jej oprávnenie je pri danom type právneho úkonu striktné vymedzené na posúdenie súladu s katastrálnym operátom a či boli splnené procesné podmienky na povolenie vkladu. Správa katastra teda pri rozhodovaní o povolení vkladu vlastníckeho práva bola viazaná ustanovením §31 ods. 2 katastrálneho zákona a Katastrálny úrad v Nitre ako aj žalovaný išli nad rámec svojich zákonom vymedzených právomocí, čím porušili princípy právneho štátu vymedzené v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, keď správny orgán si atrahoval oprávnenia dané iným subjektom (notárom a advokátom).

Podľa žalobcu krajský súd pochybil pri výklade ustanovenia §143a OZ. Žalovaný svojím rozhodnutím neakceptoval zmluvu o zúžení BSM spísanú formou notárskej zápisnice, týkajúcu sa už nadobudnutého majetku a nielen majetku, ktorý sa ešte len mal nadobudnúť. Spísaná dohoda pritom nebola v rozpore so znením §143a OZ, pretože dohodu uzatvorili manželia počas manželstva. Žalobca poukazoval aj na odbornú literatúru (prof. Vojščík a kol.: Občiansky zákonník, stručný komentár, 3 doplnené vydanie, 2010, str. 372), v zmysle ktorej je daná potreba priznania prednosti dispozičného oprávneniu vlastníkov, bez existencie dôvodu na vylúčenie dohôd o zúžení rozsahu BSM na už nadobudnutý majetok.

Trval na tom, že bezpodieloví spoluvlastníci nehnuteľnosti majú právo realizovať svoje dispozičné oprávnenie tým, že nehnuteľnosť prevedú na tretiu osobu alebo aj tým, že vyporiadajú BSM po jeho zániku, resp. zúžia rozsah BSM počas trvania manželstva. Postup konajúceho súdu preto považoval za protizákonný aj protiústavný, nerešpektujúci ochranu poskytnutú ustanovením čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, kde vlastníctvo každého má rovnaký zákonný obsah a súčasne sa deklaruje právo vlastníť majetok. Zdôraznil, že v danom prípade len realizoval svoje dispozičné oprávnenie zákonom predpísanou formou, no postupom správneho orgánu došlo k nezákonnému obmedzeniu vlastníctva bez splnenia zákonných predpokladov. Vyjadril názor, že v prípade slobodnej a vážnej vôle a určitého a zrozumiteľného prejavu manželov by sa mal ich prejav vôle rešpektovať ako výsostné právo vlastníka, ktorý sa rozhodol o spôsobe nakladania s časťou majetku predtým patriaceho do BSM, podobne ako sa to rešpektuje pri prevode, darovaní a zámene majetku patriaceho do BSM.

Krajskému súdu vytýkal tiež to, že založil svoje rozhodnutie výlučne na rozhodnutí súdu a nie na právnom predpise, pričom judikatúra súdov (aj keď sa jedná o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR) nie je prameňom práva.

Žalobca poukázal na to, že súd neuviedol, akým právnym inštitútom je možné vyvolať právne následky zamýšľané manželmi pri zúžení zákonného rozsahu už existujúceho BSM, nakoľko kúpnopredajná, darovacia, ani výmenná zmluva ohľadom vecí spadajúcich do BSM nie je medzi manželmi možná. Postupom a rozhodnutím žalovaného a súdu sa podľa názoru žalobcu narušuje stav právnej istoty, keď je ohrozené výlučné vlastníctvo žalobcu, nakoľko jeho vtedajšia manželka teraz spochybňuje dohodu, ktorú v čase manželstva uzatvorila slobodne a vážne a snaží sa o zrušenie dohody o zúžení rozsahu BSM, čím sa narušuje stav právnej istoty ako aj záujem na rešpektovaní prejavu vôle účastníkov vyjadrený formou dohody.

Na záver označil právnú úpravu ustanovenia § 143a ods. 1 OZ za vágnu, keďže nešpecifikuje ani neobmedzuje dohodu manželov o zúžení rozsahu BSM len na majetok, ktorý sa má nadobudnúť v budúcnosti a dodal, že nakoľko vyvolanie zamýšľaných právnych následkov nie je možné dosiahnuť inak, trval na názore, že v zmysle ustanovenia čl. 2 ods. 3 Ústavy SR každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané. V danom prípade išlo o platný prejav vôle žalobcu a jeho manželky, ktorý by mal vyvolávať zamýšľané právne účinky. V súvislosti s uvedeným poukázal na právnú úpravu v Českej republike, kde inštitút BSM bol od 1.8.1998 nahradený inštitútom „společné jmění manželů“. Právna úprava v Českej republike tak umožňuje postihnúť aj veci, ktoré tvoria súčasť spoločného majetku.

III.

Stručné zhrnutie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zotrval na závere, s ktorým sa stotožnil aj súd prvého stupňa. Odkázal na odôvodnenie žalobou napadnutého rozhodnutia, ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky zo dňa 31.7.2007, sp.zn. 2 SŽ-o-Ks 93/2006, publikovaný v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 30/2008.

Žalovaný naďalej tvrdil, že dohodu o zúžení BSM možno uzavrieť len medzi manželmi, počas trvania manželstva a iba do budúcnosti, teda že sa nemôže vzťahovať na majetok nadobudnutý pred uzavretím takejto dohody. Dohoda podľa §143a OZ môže upravovať len rozšírenie alebo zúženie zákonom určeného rozsahu BSM, ale sama osebe nemôže byť právnym titulom pre zmenu v osobe vlastníka.

K námietke žalobcu, že žalovaný nijako nezdôvodnil, prečo dohodu o vyporiadaní BSM považoval za dohodu o prevode nehnuteľností a dohodu o zúžení rozsahu BSM už nie, odkázal na odôvodnenie svojho rozhodnutia č. PO-4553/201 I/Ja zo dňa 1.7.2011, v ktorom uviedol, že „kým dohoda o zúžení BSM predpokladá existenciu manželstva, zatiaľ vyporiadanie BSM je podmienené jeho zánikom. Pod vyporiadaním BSM je potrebné rozumieť rozdelenie vecí tvoriacich predmet BSM ako aj vyporiadanie dlhov a pohľadávok vyplývajúcich z tohto spoluvlastníctva. Vzhľadom k uvedenému je zrejmé, že je nutné dôsledne rozlišovať medzi dohodou o vyporiadaní, ktorá je zmluvou o prevode nehnuteľnosti a dohodou o rozšírení alebo zúžení rozsahu BSM, ktorá nie je zmluvou o prevode nehnuteľnosti.“ Dodal, že v tomto rozhodnutí podrobne zaoberal aj povahou dohody o zúžení BSM.

Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na právnu úpravu v Českej republike, žalovaný zdôraznil, že vo vzťahu k interpretácii §143a ods. 1 OZ bol poukaz na odlišnú normatívnu úpravu v zahraničí bez právneho významu.

Žalovaný preto trval na tom, že správne rozhodnutie boli vydané v súlade so zákonom a rozsudok krajského súdu navrhol ako vecne správny potvrdiť.

IV.

Vyjadrenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky k odvolaniu žalobcu

Z vyjadrenia prokuratúry vyplynulo, že dohoda o rozšírení alebo zúžení rozsahu BSM uzatvorená podľa §143a OZ sama o sebe jednoznačne nemá povahu zmluvy o prevode vlastníctva. Takáto dohoda nemôže nahradiť prevodnú zmluvu, ku ktorej len vytvára režim nadobúdania vlastníctva. Tento záver nesporne vyplynul z právnej úpravy ako i z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2SŽ-o-KS 93/2006 z 31.7.2007, publikovaného pod č. 30 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 3/2008.

Uviedla, že zúžený režim preskúmania stanovený v §31 ods. 2 katastrálneho zákona sa výlučne vzťahuje na zmluvy o prevode nehnuteľností vyhotovené vo forme notárskej zápisnice alebo autorizované advokátom. Keďže vo vkladovom konaní č. V 1955/2009 bola k návrhu na vklad priložená notárska zápisnica obsahujúca len dohodu o zúžení rozsahu BSM, teda notárska zápisnica, ktorej obsahom nebola zmluva o prevode nehnuteľností, vzťahoval sa na rozsah prieskumu správy katastra režim vyplývajúci zo znenia §31 ods. 1 katastrálneho zákona a vzhľadom na to, že správa katastra nepostupovala v zmysle § 31 ods. 1 katastrálneho zákona a vklad do katastra povolila, porušila svojim rozhodnutím č. V 1955/2009 z 29.1.2010 zákon. Podanie protestu prokurátora a zrušenie predmetného rozhodnutia o povolení vkladu rozhodnutím Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky č. PO-4553/201 I/Ja z 1.7.2011 bolo preto dôvodné.

S odkazom na vyššie uvedené preto prokuratúra navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

V.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný správny orgán vydal v tomto konaní preskúmané rozhodnutie po tom, čo žalobca napadol odvolaním rozhodnutie Katastrálneho úradu v Nitre č. Upo 2/2011-4/Fi zo dňa 29.4.2011, ktorý vyhovel

protestu prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Zámky sp.zn. Pd 35/11-4 zo dňa 10.3.2011, zrušil rozhodnutie Správy katastra Šaľa č. V 1955/2009 zo dňa 29.1.2010 o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe manželskej dohody o zúžení rozsahu BSM a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozsudku zo dňa 31.7.2007, sp.zn. 2SŽ-o-Ks 93/2006, v zmysle ktorého ustanovenie §143a OZ odstránilo rigoróznosť dovtedajšej úpravy a umožnilo, aby si manželia svoje vzájomné majetkové vzťahy upravili zmluvne odlišne od zákonnej úpravy. Takejto dohode však nemožno priznať podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky „retroaktívne“ právne účinky s ohľadom na princíp právnej stability a istoty v právnom štáte, a to aj s ohľadom na požiadavku istoty tretích osôb (napr. veriteľov), pretože vyňatím z BSM sa majetok stáva predmetom voľnej dispozície jedného z manželov. BSM totiž nemožno považovať za vnútornú záležitosť manželov, ale za právny inštitút, ktorý sa dotýka aj iných osôb a má svoje právne dôsledky v rôznych sférach života spoločnosti a na právne vzťahy, ktoré v nich vznikajú.

Žalovaný sa stotožnil s výkladom §143a OZ, že toto ustanovenie stanovilo požiadavky, ktoré musia byť splnené pri uzavieraní takýchto dohôd, a to, že môžu byť uzavreté len medzi manželmi, počas trvania manželstva a do budúcnosti, teda nemôžu sa vzťahovať na majetok, ktorý bol nadobudnutý pred uzavretím takejto dohody. Žalovaný konštatoval, že dohoda podľa §143a OZ môže upravovať len režim nadobúdania vecí do BSM, ale sama o sebe nemôže byť právnym titulom pre zmenu v osobe vlastníka. Nemožno dohodou uzavretou podľa §143a OZ meniť už existujúce vlastnícke vzťahy, lebo takýto výklad uvedeného zákonného ustanovenia by bol v priamom rozpore s jeho znením. Dohoda manželov o rozšírení alebo zúžení zákonného rozsahu BSM nemôže totiž nahradiť zmluvu o zmene vlastníctva. Takisto sa podľa žalovaného nemožno stotožniť s tvrdením, že ustanovenie §149a OZ sa vzťahuje okrem §143 a §149 OZ aj na §143a OZ. Takýto extenzívny výklad by priamo odporoval zneniu ustanovenia §149a OZ, a preto je podľa úradu neprípustný.

Žalovaný sa preto nestotožnil s právnym názorom uvádzaným v publikácii Vojčík, P. a kol: OBČIANSKY ZÁKONNÍK. Stručný komentár. Bratislava, IURA EDITION, spol. s r.o. 2010, na ktorý žalobca odkazoval a dodal, že v odbornej literatúre bol prezentovaný aj iný právny názor a to ten, s ktorým sa stotožňuje úrad a podľa ktorého nemožno dohodou uzavretou podľa §143a OZ meniť už existujúce vlastnícke vzťahy, resp. že takáto dohoda môže byť uzavretá iba do budúcnosti (napr. Lázár, J. a kol.: OBČIANSKE PRÁVO HMOTNÉ. Bratislava, IURA EDITION, spol. s r. o. 2006, s. 475 alebo Svoboda, J. a kol.: Občiansky zákonník. Komentár a súvisiace predpisy. Bratislava, EUROUNION spol. s r.o. 2004, s. 234).

Žalovaný ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že nakoľko dohoda o zúžení BSM nie je zmluvou o prevode nehnuteľnosti, bolo povinnosťou správy katastra preskúmať manželskú dohodu v súlade s §31 ods. 1 katastrálneho zákona. Bolo nesporným, že manželská dohoda M. a M. o zúžení rozsahu BSM sa vzťahovala na majetok, ktorý bol nadobudnutý pred uzavretím tejto dohody, resp. že sa ňou mali meniť existujúce vlastnícke vzťahy a preto v tejto dohode išlo o právny úkon odporujúci zákonu. Správa katastra teda vydala rozhodnutie o povolení vkladu na základe právneho úkonu odporujúceho zákonu. Vzhľadom k tejto skutočnosti katastrálny úrad správne vyhovel protestu prokurátora a rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu zrušil.

Žalovaný sa vysporiadal aj s ďalšími námietkami žalobcu. Žalobca tvrdil, že nebolo v právomoci katastrálneho úradu skúmať právne úkony účastníkov konania z hľadiska toho, či sú v rozpore so zákonom. Podľa žalovaného tento názor nemal oporu v platnej právnej úprave. Ak je správa katastra podľa §31 ods. 1 katastrálneho zákona povinná skúmať aj to, či zmluva neodporuje zákonu a katastrálny úrad je povinný v rámci konania o proteste prokurátora podanom proti rozhodnutiu správy katastra o povolení vkladu preskúmať zákonnosť tohto rozhodnutia správy katastra, potom je katastrálny úrad nielen oprávnený ale dokonca povinný skúmať, či zmluva, na základe ktorej bol vklad povolený, neodporuje zákonu. Katastrálny úrad teda bol oprávnený, resp. povinný skúmať, či manželská dohoda

neodporovala zákonu. Ak katastrálny úrad na základe preskúmania manželskej dohody dospel k záveru, že táto odporuje zákonu, s týmto jej záverom súhlasil. Katastrálny úrad potom postupoval správne, keď protestom prokurátora napadnuté rozhodnutie správy katastra zrušil a vec vrátil na nové konanie.

Ani ďalšia námietka žalobcu o obmedzení dispozičného oprávnenia účastníkov manželskej dohody rozhodnutím katastrálneho úradu č. Upo 2/2011-4/Fi zo dňa 29.4.2011 nepožoval za dôvodnú. Vlastník je totiž oprávnený podľa §123 OZ disponovať s predmetom svojho vlastníctva len v medziach zákona. Realizácia dispozičného oprávnenia fyzickej alebo právnickej osoby nesmie byť v rozpore s kogentnými ustanoveniami právnych predpisov. Ak teda dohodou uzavretou podľa §143a OZ nemožno meniť už existujúce vlastnícke vzťahy, pričom podľa §39 OZ je neplatný právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom, potom katastrálny úrad vyhovením protestu prokurátora neobmedzil dispozičné oprávnenie M. a M.

Pokiaľ žalobca poukazoval na dohodu o vyporiadaní BSM ako zmluvu o prevode nehnuteľnosti s tým, že za zmluvu o prevode nehnuteľnosti by sa teda mala považovať aj dohoda o zúžení BSM, potom žalovaný poznamenal, že kým dohoda o zúžení BSM predpokladá existenciu manželstva, zatiaľ vyporiadanie BSM je podmienené jeho zánikom. Pod vyporiadaním BSM je potrebné rozumieť rozdelenie vecí tvoriacich predmet BSM ako aj vyporiadanie dlhov a pohľadávok vyplývajúcich z tohto spoluvlastníctva. Vzhľadom k uvedenému je zrejmé, že je nutné dôsledne rozlišovať medzi dohodou o vyporiadaní BSM, ktorá je zmluvou o prevode nehnuteľnosti a dohodou o rozšírení alebo zúžení rozsahu BSM, ktorá nie je zmluvou o prevode nehnuteľnosti.

Za nedôvodnú považoval žalovaný aj námietku, že katastrálny úrad založil svoje rozhodnutie výlučne na rozhodnutí súdu a nie na právnom predpise, hoci judikatúra súdov nie je prameňom práva. Katastrálny úrad rozhodujúc o proteste prokurátora určitým spôsobom vyložil relevantné ustanovenia príslušných právnych predpisov a tento výklad bol zhodný s výkladom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale aj výkladom prezentovaným v odbornej literatúre (napr. Lazár, J. a kol.: OBČIANSKE PRÁVO HMOTNÉ. Bratislava, IURA EDITION, spol. s r.o. 2006 alebo Svoboda, J. a kol.: Občiansky zákonník. Komentár a súvisiace predpisy. Bratislava, EUROUNION, spol. s r.o. 2004). Ďalej úrad zdôraznil, že podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je Slovenská republika právny štát. Jedným zo základných princípov, či znakov právneho štátu je aj princíp právnej istoty. Neopomenuteľným komponentom princípu právnej istoty je „predvídateľnosť práva“, čiže požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.6.2007, sp.zn. I. ÚS 236/06, podobne nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 36/95). Ak teda Najvyšší súd Slovenskej republiky vyložil určitým spôsobom relevantné ustanovenia príslušných právnych predpisov, bolo potrebné, aby správny orgán v nadväznosti na čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na tento výklad prihliadal.

VI.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. v rozsahu odvolacích dôvodov postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250ja ods. 1 O.s.p. podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2) a po verejnej porade senátu jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že podanie odvolania nebolo dôvodné a preto rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Najvyšší súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. októbra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa §143 OZ v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnomu nástupcovi pôvodného vlastníka.

Podľa § 143a OZ manželia môžu dohodou rozšíriť alebo zúžiť zákonom určený rozsah bezpodielového spoluvlastníctva. Obdobne sa môžu dohodnúť aj o správe spoločného majetku (ods. 1). Dohoda podľa odsekov 1 a 2 vyžaduje formu notárskej zápisnice. Manželia sa môžu voči inej osobe na túto dohodu odvolať len vtedy, ak jej je táto dohoda známa (ods. 3).

Podľa §149a OZ pokiaľ sa dohody medzi manželmi podľa ustanovení §143 a §149 týkajú nehnuteľností, musia mať písomnú formu a nadobúdajú účinnosť vkladom do katastra.

Podľa § 31 katastrálneho zákona správa katastra preskúma zmluvu z hľadiska, či obsahuje podstatné náležitosti zmluvy, či je úkon urobený v predpísanej forme, či je prevodca oprávnený nakladať s nehnuteľnosťou, či sú prejavy vôle dostatočne určité a zrozumiteľné, či zmluvná voľnosť alebo právo nakladať s nehnuteľnosťou nie sú obmedzené, či zmluva neodporuje zákonu, či zákon neobchádza a či sa neprieči dobrým mravom. Pri rozhodovaní o vklade prihliada správa katastra aj na skutkové a právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu (ods. 1).

Ak ide o zmluvu o prevode nehnuteľnosti, ktorá bola vyhotovená vo forme notárskej zápisnice alebo autorizovaná advokátom, správa katastra posudzuje zmluvu iba z pohľadu, či je súladná s katastrálnym operátom a či sú splnené procesné podmienky na povolenie vkladu (ods. 2).

Ak sú podmienky na vklad splnené, správa katastra vklad povolí; inak návrh zamietne (ods 3).

Podľa § 32 ods. 2 katastrálneho zákona ak zmluva o prevode nehnuteľnosti bola vyhotovená vo forme notárskej zápisnice alebo bola autorizovaná advokátom, nie je v rozpore s katastrálnym operátom a sú splnené procesné podmienky na povolenie vkladu, správa katastra rozhodne o návrhu na povolenie vkladu do 20 dní.

Z predloženého spisového materiálu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vyplynulo, že 15.12.2009 bol Správe katastra Šaľa doručený návrh na vklad do katastra nehnuteľností na základe manželskej dohody M. a M. spísanej vo forme notárskej zápisnice dňa 5.10.2009, sp.zn. N 317/2009, NZ 33821/2009, podľa ktorej manželia vyhlásili, že v súlade s §143a ods. 1 OZ zužujú zákonom stanovený rozsah BSM tak, že nehnuteľnosti v k.ú. D. v bode 1. tejto notárskej zápisnice bližšie popísané a identifikované, podiel pod B.3, v 1 bude výlučným vlastníctvom žalobcu.

Rozhodnutím správy katastra č. V 1955/09 zo dňa 29.1.2010 bol vklad vlastníckeho práva v prospech žalobcu povolený.

Proti rozhodnutiu správy katastra č. V 1955/09 zo dňa 29.1.2010 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Nové Zámky protest č. Pd 35/11-4 zo dňa 10.3.2011, ktorým navrhla vyššie uvedené rozhodnutie správy katastra ako nezákonné zrušiť dôvodiac tým, že správa katastra sa v konaní o návrhu na vklad vedenom pod č. V 1955/09 dôsledne neriadila ustanoveniami §22 ods. 5, §31 ods. 1 až 3 katastrálneho zákona, §39, §143, §143a ods. 1 OZ a §3 ods. 1 správneho poriadku. Podľa protestu správa katastra pochybila, keď bez predchádzajúceho preskúmania manželskej dohody podľa §31 ods. 1

katastrálneho zákona rozhodla na jej základe o povolení vkladu vlastníckych práv do katastra nehnuteľností napriek tomu, že táto svojím obsahom a účelom odporuje zákonu. Manželská dohoda nebola zmluvou o prevode nehnuteľností, v prípade ktorej zákon v ustanovení §31 ods. 2 katastrálneho zákona obmedzuje povinnosť správy katastra len na posúdenie jej súladnosti s katastrálnym operátom a splnenie procesných podmienok na povolenie vkladu. Ďalej prokurátorka zdôraznila, že dohodou manželov o rozšírení alebo zúžení BSM, uzavretou podľa §143a ods. 1 OZ nemožno meniť existujúce vlastnícke vzťahy, ku zmene ktorých v danom prípade prejav vôle smeroval. Dohoda uzavretá podľa §143a ods. 1 OZ môže upravovať len režim nadobúdania vecí do BSM, ale nemôže byť titulom pre zmenu v osobe vlastníka, a v konečnom dôsledku ani nepodlieha v zmysle ustanovenia §4 katastrálneho zákona povinnosti vkladu do katastra nehnuteľností. Z vyššie uvedeného teda má vyplývať, že ak je obsahom dohody podľa §143a ods. 1 OZ prejav vôle smerujúci k zmene existujúcich vlastníckych vzťahov manželov, ide o úkon, ktorý odporuje zákonu.

Správa katastra protestu nemienila vyhovieť a preto ho odstúpila svojmu nadriadenému orgánu Katastrálnemu úradu v Nitre.

Katastrálny úrad rozhodnutím č. Upo 2/2011-4/Fi zo dňa 29.4.2011 protestu prokurátora vyhovel, rozhodnutie správy katastra č. V 1955/09 zo dňa 29.1.2010 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Katastrálny úrad sa stotožnil s právnym názorom prokurátora, že uvedený právny úkon bol síce vyhotovený vo forme notárskej zápisnice, avšak nešlo o zmluvu o prevode nehnuteľnosti predpokladanú v §31 ods. 2 katastrálneho zákona, z ktorého dôvodu mala manželská dohoda podliehať preskúmvacej povinnosti správy katastra podľa §31 ods. 1 katastrálneho zákona. Taktiež sa katastrálny úrad stotožnil s právnym názorom uvádzaným v proteste prokurátora, podľa ktorého dohodou o rozšírení alebo zúžení rozsahu BSM nemožno meniť existujúce vlastnícke vzťahy, ku zmene ktorých prejav vôle účastníkov dohody smeroval. Ak je obsahom dohody o zúžení rozsahu BSM prejav vôle smerujúci k zmene existujúcich vlastníckych vzťahov manželov, ide o úkon, ktorý odporuje zákonu. Vzhľadom k uvedenému bolo povinnosťou správy katastra podľa právneho názoru katastrálneho úradu rozhodnúť o zamietnutí návrhu na vklad pre nesplnenie podmienok na jeho povolenie. Katastrálny úrad bol toho názoru, že rozhodnutím správy katastra č. V 1955/09 zo dňa 29.1.2010 bol zjavne porušený zákon.

Proti rozhodnutiu katastrálneho úradu č. Upo 2/2011-4/Fi zo dňa 29.4.2011 podal žalobca odvolanie. Podľa žalobcu nebolo v právomoci katastrálneho úradu skúmať právne úkony účastníkov katastrálneho konania z hľadiska ich relatívnej a absolútnej neplatnosti, či sú v rozpore so zákonom, či zákon obchádzajú, alebo sú v rozpore s dobrými mravmi a podobne. Žalobca tvrdil, že protest prokurátora nesmel byť pre tento prípad použitý, pretože zjavne išlo o svojvoľné rozširovanie právomoci prokuratúry o sféry súkromné, z ktorých je prokuratúra principiálne vylúčená, z ktorého dôvodu mal byť protest odmietnutý ako neprípustný.

Žalovaný v odvolacom konaní dospel k záveru, že rozhodnutie katastrálneho úradu č. Upo 2/2011-4/Fi zo dňa 29.4.2011 bolo vecne správne (viď čl. V. tohto rozsudku), avšak výrok bolo potrebné zmeniť tak, aby z neho bolo zrejmé, že katastrálny úrad rozhodol o vyhovení protestu prokurátora podľa § 27 ods. 1 v spojitosti s § 26 ods. 6 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 153/2001 Z.z.“) a s § 69 správneho poriadku.

V predmetnej veci bolo úlohou súdu posúdiť, či žalovaný rozhodol správne a postupoval v súlade so zákonom, keď nevyhovel odvolaniu žalobcu a zmenil rozhodnutie Katastrálneho úradu o vyhovení protestu prokurátora a zrušení rozhodnutia správy katastra, ktorá povolila vklad dohody žalobcu a jeho vtedajšej manželky o zúžení BSM spísanej vo forme notárskej zápisnice do katastra nehnuteľností, na základe čoho sa mal žalobca stať výlučným vlastníkom v notárskej zápisnici špecifikovaných nehnuteľností. Nehnuteľnosť dovtedy patrila v 1 jeho manželke ako výlučnej vlastníčke a v 1 spadala pod BSM; na základe dohody sa žalobca mal stať výlučným vlastníkom tej polovice nehnuteľnosti, ktorá dovtedy patrila do BSM. Dohoda o zúžení BSM sa teda týkala prevodu vlastníctva medzi manželmi a podľa správnych orgánov, prokurátora i krajského súdu, z tohto dôvodu svojím obsahom a účelom odporovala zákonu

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že súd prvého stupňa (ani správny orgán) nevysvetlili vo svojej argumentácii, prečo dohodu o vyporiadaní BSM považovali za dohodu o prevode nehnuteľností, no dohodu o zúžení BSM nie, hoci bola spísaná formou notárskej zápisnice, čím žalovaný i krajský súd negovali znenie ustanovenia §149a OZ.

Správne orgány i žalovaný sa touto otázkou zaoberali a s ich argumentáciou sa stotožnil aj súd odvolací. Ustanovenie § 143a OZ priznalo manželom právo dohodnúť si odlišne od ustanovenia §143 OZ rozsah BSM a to buď tak, že ho zúžia alebo rozšíria. Predpokladom teda je existencia manželstva, ako aj BSM a vôľa účastníkov dohody - manželov - zmeniť určitý stav predpokladaný zákonom v §143 OZ. Hoci OZ v ustanoveniach §143 a nasl. nestanovil výslovne, že takéto dohody sa uzatvárajú do budúcnosti, je to zrejmé zo všeobecnej úpravy právnych úkonov obsiahnutej v §34 a nasl. OZ. Každá dohoda je dvojstranným právnym úkonom smerujúcim k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Dohody nemožno uzavrieť spätne a zmeniť nimi spätne existujúci stav, práva či povinnosti, ich účinky pôsobia vždy do budúcnosti.

V prípade BSM toto vzniká uzavretím manželstva a to bez akéhokoľvek ďalšieho úkonu zo strany manželov. Všetko, čo manželia za existencie manželstva nadobudnú, patrí do BSM, okrem vecí výslovne vymedzených v §143 OZ. Rozšírenie alebo zúženie rozsahu BSM sa týka vecí, ktoré by inak do BSM ex lege nepatrili, resp. patrili.

Konkrétne to znamená, že pokiaľ jeden z manželov je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, uzavretím manželstva nehnuteľnosť ostáva v jeho výlučnom vlastníctve, nespadá do režimu BSM, avšak napríklad nájomné z nej získané počas manželstva už do BSM pripadne. Zúžiť rozsah v tomto prípade možno tak, že nájomné bude naďalej patriť výlučne manželovi, ktorý je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti. Neznamená to však, že vlastníkom nehnuteľnosti sa takto môže stať výlučným vlastníkom nájomného už uhradeného v minulosti, to totiž pripadne do BSM, nakoľko ide o zisk vzniknutý počas existencie manželstva. Výlučne vlastníkovi nehnuteľnosti môže patriť len od momentu platného uzavretia dohody o zúžení BSM, teda do budúcnosti, nie však spätne.

Obdobne v prípade rozšírenia rozsahu BSM, kedy sa manželia môžu dohodnúť, že veci, ktoré by mali podľa zákonnej úpravy patriť len jednému z manželov, napr. nehnuteľnosť nadobudnutá dedením počas trvania manželstva, pripadne do BSM.

Celá zákonná úprava BSM je postavená na princípe, že vznikom manželstva vzniká aj BSM a všetky ďalšie zisky nadobudnuté počas manželstva niektorým z manželov (okrem zákonných výnimiek) patria do BSM, pričom ak je raz nejaká vec v BSM, žiadnou dohodou túto skutočnosť nemožno zmeniť, pretože dohody nemôžu meniť existujúci stav spätne, pôsobia len do budúcnosti. Je zrejmé, že dohoda o rozšírení BSM sa môže týkať aj nehnuteľností (zdedených či darovaných), teda vlastníckych práv k nim - čiže napr. dom zdedený manželom môže na základe dohody o rozšírení BSM patriť do BSM; dohoda o zúžení BSM sa však môže týkať len úžitkov a ziskov z nehnuteľnosti už patriacej do BSM, nie však už vlastníckeho práva k samotnej nehnuteľnosti, nakoľko táto nehnuteľnosť už v BSM je a to nemožno zmeniť žiadnou dohodou.

Dohoda o zúžení BSM je teda osobitným druhom dohody medzi manželmi vyžadujúcim formu notárskej zápisnice (§143a ods. 3 OZ), ktorou môžu títo počas existencie manželstva dohodnúť, že určité veci (zisky, úžitky...), ktoré ešte len vzniknú a ex lege by patrili do BSM, do neho patriť nebudú a to od uzavretia dohody (pripade od iného dátumu v budúcnosti v dohode určeného). Je teda zrejmé, že dohoda o zúžení BSM nie je a nemôže byť dohodou o prevode vlastníckeho práva k už existujúcemu majetku (hnuteľnému či nehnuteľnému) v BSM na jedinú fyzickú osobu. Ak je raz vec v BSM, nemožno ju z BSM vylúčiť žiadnou dohodou, tá sa môže týkať len úžitkov či ziskov z tejto veci a to pro futuro.

Uvedené korešponduje aj so skôr vysloveným názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a to v rozsudku 2Sž-o-KS 93/2006 zo dňa 31.7.2007, v zmysle ktorého dohoda o rozšírení alebo zúžení rozsahu BSM uzavretá podľa §143a OZ nepredstavuje sama o sebe titul pre zmenu vlastníckych vzťahov, resp. inak povedané nemôže nahradiť samotnú prevodnú zmluvu, ku ktorej predstavuje len stanovenie režimu nadobudnutia vlastníctva, pričom rozšíriť alebo zúžiť možno BSM len do budúcnosti, t.j.

len vo vzťahu k majetku, ktorý doposiaľ nebol manželmi nadobudnutý do ich bezpodielového spoluvlastníctva.

Žalobca tiež tvrdil, že správne orgány i krajský súd za dohodu o prevode nehnuteľnosti považujú aj dohodu o vyporiadaní BSM, na druhej strane bez bližšieho odôvodnenia neaplikujú daný režim na dohodu o zúžení rozsahu BSM spísanú formou notárskej zápisnice (keď výsledkom oboch dohôd je zmena vo vlastníckych vzťahoch inak, ako na základe právnej udalosti). Negujú tak podľa jeho názoru znenie §149a OZ, ktorý pri dohodách manželov týkajúcich sa nehnuteľností podľa ustanovení §143 a 149 (správne § 143a) vyžaduje písomnú formu a účinnosť vkladom do katastra.

Odvolací súd zastáva názor, že správne orgány ani krajský súd nepochybili pri výklade uvedených zákonných ustanovení. Ustanovenie §143 definuje rozsah BSM a §143a OZ dáva manželom právo zúžiť alebo rozšíriť rozsah BSM (ods. 1) alebo určiť vznik BSM až ku dňu zániku manželstva (ods. 2). Ustanovenie §149 OZ stanovuje postup pri vyporiadaní zaniknutého resp. zrušeného BSM. Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že dohoda o vyporiadaní BSM (zrušeného či zaniknutého) môže byť aj dohodou o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ak táto počas existencie manželstva patrila do BSM. Dohoda o rozšírení BSM sa tiež môže týkať vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, avšak týka sa len zmeny režimu nadobudnutia vlastníctva konkrétnej veci, teda že vec bude patriť do BSM a nielen jednému z manželov, nejde v nej však o prevod vlastníctva. A napokon dohodou o zúžení rozsahu BSM nemožno previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti už patriacej do BSM len na jedného manžela, ani ňou nemožno zmeniť režim nadobudnutia nehnuteľnosti. To je aj dôvodom, prečo je ustanovenie §149a OZ koncipované tak, že vyžaduje pri dohodách podľa §143 a §149 OZ týkajúcich sa nehnuteľností písomnú formu a vklad do katastra.

Žalobca na podporu svojej argumentácie, že dohodou o zúžení BSM možno previesť vlastníctvo počas trvania manželstva len na jedného z manželov, poukazoval na zákonnú úpravu v Českej republike, ako aj na názor vyslovený v odbornej literatúre a zároveň nepovažoval za záväzný názor judikovaný Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozsudku 2Sž-o-KS 93/2006 zo dňa 31.7.2007.

Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou krajského súdu, že právna úprava v Českej republike nemôže byť smerodajnou pre slovenský právny poriadok. Odborná literatúra a názory v nej vyslovené nie sú záväzné a nemajú ani povahu judikátov, navyše v odbornej literatúre možno častejšie nájsť názory opačné, ako správne uviedol žalovaný v preskúmanom rozhodnutí (napr. Lazár, J. a kol.: Občianske právo hmotné, Bratislava, IURA EDITION, spol. s r.o. 2006, s.475 alebo Svoboda, J. a kol: Občiansky zákonník. Komentár a súvisiace predpisy. Bratislava, EUROUNION spol. s r. o. 2004, s. 234).

V plnom rozsahu sa odvolací súd stotožňuje aj s argumentáciou žalovaného v preskúmanom rozhodnutí v súvislosti s judikatúrou slovenských súdov, že: „...podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je Slovenská republika právny štát. Jedným zo základných princípov, či znakov právneho štátu je aj princíp právnej istoty. Neopomenuteľným komponentom princípu právnej istoty je „predvídateľnosť práva“, čiže požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.6.2007, sp.zn. I. ÚS 236/06, podobne nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL.ÚS 36/95). Ak teda Najvyšší súd Slovenskej republiky vyložil určitým spôsobom relevantné ustanovenia príslušných právnych predpisov, bolo potrebné, aby správny orgán v nadväznosti na čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na tento výklad prihliadal...“.

Nebolo preto možné dať za pravdu žalobcovi, ktorý tvrdil, že správa katastra správne postupovala podľa §31 ods. 2 katastrálneho zákona. Ako správne poznamenal prokurátor zúžený režim preskúmania vyplývajúci z §31 ods. 2 katastrálneho zákona sa vzťahuje len na zmluvy o prevode nehnuteľností vyhotovené vo forme notárskej zápisnice alebo autorizované advokátom. Vo vkladovom konaní č. V 1955/2009 bola však k návrhu na vklad priložená notárska zápisnica obsahujúca len dohodu o zúžení rozsahu BSM, ktorá nie je zmluvou o prevode nehnuteľností, hoci v nej manželia v rozpore so zákonom

dohodli prevod vlastníctva k nehnuteľnosti v BSM do výlučného vlastníctva žalobcu, a preto správa katastra bola povinná návrh na vklad a jeho prílohy preskúmať v zmysle §31 ods. 1 katastrálneho zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nepovažoval odvolacie dôvody žalobcu, ktoré boli totožné s dôvodmi žalobnými (ako aj odvolacími dôvodmi v správnom konaní) za relevantné a preto rozsudok krajského súdu podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ustanovenia § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.